

Πράγματα, ή 'Ισπανίδα αυτή δεν άνέχεται να είνε ώραυοτέρη της καμιά άλλη γυναίκα... και από πάνταν ή σύζυγός μου.
 Σ' άρτίω τώρα, άγαπητή μου Μάρθα, γιά να ξεκουραστώ λίγες σαγμές και ν' άρρωστώ πάλι στους ξένους μας.
 Σε φιλω, ΚΛΑΡΑ

(Ο μαρκήσιος Γαστών ντε Σατινιύ πρὸς τὸν 'Οκτάβιο ντε Παλιμέ). ΠΑΡΙΣΙ.

'Αγαπητέ μου 'Οκτάβιε, λυτήθηκα πολὺ πού ή άσυχολίες σου στο Παρίσι δέν σου επέτρεψαν νά ρθῆς σπο Σατινιύ γιά τή σαζόν του κληρηιού. Φαντάζομαι, ότι θα διασκηδάξες, όπως άλλωστε διασκηδάξω κ' έγώ.

'Εκείνο πού με διασκηδάζει έξαιρετικά, είνε ή μυστική ζήλεια πού δείχνουν ή περισσότερες άπ' τις προσκαλεσμένες μας γιά τήν Κλάρα. 'Η άμωρφα της κοιπεύει νά τις κἀνη νά σκάσουν άπ' τὸ καώ τους. Είχαν άνοιξει βέβαια πὸς είνε ώραία ή σύζυγός μου, μά δέν τήν φανταζόντουσαν ποτέ τόσο ώραία.

'Η μαρκησία Τερέζα μάλιστα, ή σύζυγος του 'Αλόνηου τῆς Σεγκοβίας, ή όποια χρόνια τώρα έρωτοτροπεύει χωρίς έλπίδα μαζί μου, τήν μισεί. Ναι, τὸ καταλαβαίνω πὸς τή μισεί θανάσιμα.

Χθές μάλιστα πόλησε νά μου κἀνη μερικούς ίταναγμούς πὸς, ενὸ έξω τόσο ώραία γυναίκα, τήν εἶχα παραμελήσει επί τόνον καιρό και ζούσα μακριά της στο Παρίσι.

Τήν έκοιρα όμως τῆ συζήτησι με άρεκέτῃ άπότομο τρόπο, δίνοντας της νά καταλάβη, ότι δέν τ' άνέχεται αυτά.

'Αντιθέτως, όλοι οι άνδρες είνε κατενθουσιασμένοι, όχι μόνο γιά τήν όμορφιά τῆς Κλάρας, γιά τήν όποια ό θαυμασιός είνε γενικός, αλλά και με τήν άριστοκρατικότητά της, τήν ενγένειά της, τήν καλοσύνη της.

'Εκείνη όμως φάνεται νά μή δίνει καί μεγάλη σημασία σ' δλ' αυτά κ' όσάκις κανείς τήν ενθεύαζει, κοκκινίζει σαν κορτσιάκι.

'Η σπάς της άπέναντί μου είνε πάντα έπιφυλακτική και ανησυχαστική.

'Οπόσο, τῆς έχω δώσει νά καταλάβη, ότι επαδιώκο μά ειλικρινή συμφιλίωση. Φάνεται όμως, ότι με φοβάται και διατάζει νά πιστέψη στην ειλικρινείά μου.

Και όμως, άγαπητέ μου 'Οκτάβιε, τῆς αγαπῶ. Ναι, τήν αγαπῶ περισσότερο από ποτέ.

Σε χωριστά,

ΓΑΣΤΩΝ

(Αζολοιθεί)

ΙΣΠΑΝΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΙΣΠΑΝΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΗΣ

"Όταν ο Φερδινάνδος Γ', ο γνωστός με τήν επωνυμία του άγιου, πέθανε, άρσφ προτῆτερα νίκησε τους μαύρους κ' έδιωξε τους άρετικούς άπ' τήν 'Ανατολία, τράβηξε γιά τόν Παράδεισο και παρουσιάστηκε στην Παναγία.

— Πρόσφερες μεγάλες ύπηρεσίες στη θρησκεία, του είπε μάλιστα τόν είνε ή Βασίλισσα τόν Ουρανό. Ζήτησε γι' άνταμοιβή όσα χαρίσματα θέλεις γιά τήν 'Ισπανία και θα τῆς δοθούν.

— Ζητώ γιά τή χώρα μου, άποκτήθηκε ο άγιος Φερδινάνδος, ο τάρι, λάδι και κρασί.

— Θα τῆς δοθούν.

— Θέλω ακόμα εύφορη γῆ γιά τους γεωργούς, γενναιότητα γιά τους άνδρες και όμορφιά γιά τις γυναίκες.

— Θα τῆς έχουν κ' αυτά.

— Παρακαλώ ακόμα νά υπάρχουν στον τόπο μου πλούσια κοπάδια, δυνατοί ταύροι, πορτοκάλλια και ρόδια.

— Θα παραχωρηθούν κ' αυτά.

— Ζητώ τέλος και καλή Κυβέρνηση.

— "Α! "Όσο γι' αυτό, δέν θα σου γινή τὸ χατήρι, άποκτήθηκε ή Παρθένας. Γιατί, άν ή χώρα σου άποχτήσει και καλή Κυβέρνηση, οι άγγελιοι θ' άφανταν τόν Παράδεισό τους και θα πήγαιναν νά μείνουν στην 'Ισπανία!...

Α. Βυζάντιος.

Η ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΦΥΓΗ

'Ο βορῆας φρεσάει ψυχρός και τοσυχηρός. Σιωπηλές και πικνές πέφτουν ή νιράδες του χιονού. "Ω, έσύ πού μουχγεις δώσει τήν καρδιά σου, έλα νά πασοποιμε από τὸ χέρι και νά φύγομε.

Δέν είνε καρδός γι' άργοπορία. "Ελα νά φύγομε τώρα πού μποροϋμε...

'Ο βορῆας περνάει με θηῆνο, με θηῆνο και με μοιρολόι, μαζί με τὸ χιονού τὸ στροβίλο. "Ω, έσύ πού μουχγεις δώσει τήν καρδιά σου, έλα νά συμξοιμε τὰ χέρια και νά φύγομε.

Δέν είνε καρδός γι' άργοπορία. "Ελα νά φύγομε τώρα πού μποροϋμε...

"Ενα τσακάλι άλυγτάει πένθημα. Τὰ μαύρα κοράκια πετάνε ψηλά. "Ω, έσύ πού μουχγεις δώσει τήν καρδιά σου, τὸ άμάξι άπέξω τρέζει, έτοιμο νά φύγομε.

Δέν είνε καρδός γι' άργοπορία. "Ελα νά φύγομε τώρα πού μποροϋμε...

Λ Α Χ Τ Α Ρ Α

"Ω, έσύ με τὸ γαλάζιο ποικάμισο, ή καρδιά μου λαχταρά γιά σένα, αλλά δέν έχω τὸ δικαίωμα νά σε κωλέσω. Γιατί δέν με κελεις έσύ;

"Ω, έσύ με τὸ γαλάζιο ποικάμισο, σε συλλογίζομαι πάρα πολὺ, αλλά δέν έχω τὸ δικαίωμα νά βγω νά σε ζητήσω. Γιατί δέν ερχεσαι σὺ σέ μένα;

"Αχ, καίμε τῆς καρδιάς μου και χαρά τὼν ματιῶν μου, εφυγες από κοντά μου και πήγες σ' άλλον τόπο. Και τώρα πού δέν σε βλέπω, καθώς πρώτα, είνε γιά μένα κάθε μέρα πού περνά ίση με τρεις μήνες...

Π Ρ Ο Μ Η Ν Υ Μ Α

Διὸ νέοι μπαίνουν μέσ' στη βάρκα τους. Οι ίσκιαι τους γλιστρούν άπάνω στα νερά. "Α, καρδιές άνάλαμφες πού βιάζεστε νά πάτε μακριά, ή δική μου ή καρδιά προμαντεύει από τώρα τὸ τέλος σας.

Διὸ νέοι μπαίνουν μέσ' στη βάρκα τους. Διὸ ζωές πάνε νά περιπλανηθουνε μακριά. Μές' από τις σκιές τὼν δέντρων, κάτω εκεί, στη στροφή του ποταμού, βλέπο τὸ θάνατο νά τούς παραμονεύη.

Η Ω Ρ Α Ι Α

Πηγαινόντας στο δρόμο, γιά νά κάνω μά έπίσκεψη, αντίμισα ένα πλάσμα ώραίο σαν λουλουδι. Δέν μπορέσα νά προχωρήσω παραπέρα. Πέρασα όλη τήν ήμέρα μου εκεί, βλέποντας τὸ παύσηρο πρόσωπό της.

Ώραία μου, από πού βγαίνει τάχα όλη αυτή ή σοκανάδα πούχωντῃ τὰ μαγονιά σου; Μήπως είνε από τις άνωλαμπές τῆς τρανταφυλλένιας άνγῆς;

"Αλλά μάς χωρίζουν τόσες ώρες άνωια άπ' τὰ χαράματα. "Ω, τὸ λαμπρό σου χρώμα, τὸ καταλαβαίνω, θῆναι άπ' τῆ γλώσσα τῆς άγάπης...

Χ Ω Ρ Ι Σ Μ Ο Σ

Κάθε βράδυ, όταν άπλωνότανε τὸ σούρουπο, τὸν καλοῦσα κοντά μου. Τώρα κοιμάμαι μονάχη μου, κάτω από τὰ μωμφένα δέντρα, πού φυλάγουν ακόμα τήν άνάμνησί του.

Κυτάξτε πέρα εκεί. "Ενας ώραϊός νέος άκοιλοθεύει από πίσω μά πανέμορφη κόρη. Τὰ δάκρυα τῆς νέας κυλούν, τρέχουν, μουσκεύουν τὸ πέπλο της. Μά κ' ο νεός τήν αγαπά σιωπηλά.

Μονάχη έγώ άπόκεινα έρημη. Μονάχη σε μένα ήταν γρηγοτὸ νά γρηξω, άλλοιμόνό μου, σαν τὸ μοναχὸ πουλί...

Ξ Υ Π Η Η Μ Α

"Ας μποροῦσα με τὰ φρεδικά μου μαλλάια νά κρηῆω τὸ χλωμό φῶς τῆς χαρηνγῆς, γιά νά κρατούσα κοντά μου λίγο περισσότερο τὸν άγαπημένο και τὸν κηριό μου.

Μά ο ήλιος μπῆκε δομητικός μέσ' από τὰ παρατετάγματα. Μοῦ τὸν ξάνησε άμέσως και τὸυ θῆμισε τήν καθημερινή δουλειά του. 'Ο ήλιος ο άνειόμισος, ο ζηλιάρης, ο κακός!...

ΟΤΑΝ ΠΕΘΑΝΕΙΣ

'Αγαπημένη μου, όταν πεθάνεις και σε χάσω, νάσαι βέβαιη πὸς ποτέ δέν θα σκεπάσι πλάκα τάφον τ' ώραίο σου κορι.

Θά τὸ κἀνω με θρησκευτική ευλάβεια στην ιερή φωτιά, θ' ανακατώσω τῆ σπάχη του με γλυκό κρασί κ' έξευτα θα τὸ ρουφήξω με ήδονή...

